

במשרד ובחוץ וחתרבות – צומח ליקוי לעורכתה של רשות

גלו נוח לעיון בפרשח השבזע ערוביס ביז' נחמא ליבובץ – שנם חמוץ-אשורה

כִּי-חַדְשָׁה (חַדְשֵׁה)

ב"ד סוף ח

א. שאלות כללית

בשאלות טטמיכות הפסוקים

ל'א בע"ז ו' ד"ה לא יחבול ריחים ורכב ... כל מזויה עומדת בפנוי עצמה וחסמכות נזקנין אידעת. **תג'ה
הנפוח דבקה, כי חוכיר שלא יבזול (**ט-טמורל**) עגביט לחה אל כליו. (**כ"ג ב"ח**) וחזרם בקמלה (**כ"ג** ג'
כ"ו). **ולקחת אטה וחיתחה לו, גם לאחר ויזאה מרשותן** (**כ"א א' - ז'**) גלילוק אשוח ששםנה בה לא
יחסיך פשוך פ'יצא באבבא (**כ"ב ח'**) ווחבליך הריחיים - **ועושך** (**כ"ד ו'**) וגס גרבוב נטף. (**כ"ד ז'**) וכן
גען צרעת עלא ילמרו משפטה החזק **הקרובים** (**כ"ד - ס'**) וכן לא תעסיק חעני בעביסתו (**כ"ד י'** -
י'ג) **והשכיד** (**י'ד - ט'ו**), וחבניים הנקנים טלא ימווח בעון אביהם (**כ"ד ס'ז**) - **ו-ה'ג** מיטט
בר יתום וחובל בגד אלמנה (**י'ז - י'ח**) וטכחה בסדה, כי חיא לעני. (**י'ט**) וכן **"לא חועל"** (**כ"ח**
כ' - כ"ב) **ובון פון ייטסיף זונקליה** (**כ"ה א' - ג'**) **וחסימת השור** - **ועושך**, כי יגע ולא יאנל
(כ"ה ד') **והפנאן ליבם** **כדרות עותק** (**כ"ה ב' - י'**) **וחמוץקת** **במגושים** - **ועוסקה** (**כ"ה י'א - י'ב**)
"אבן. ובבן", "אייפה ואיפה" - **ועושך מטס** (**כ"ה י'ג - ט'ז**), גם **עמליך עטך ליטראדייל** (**כ"ה, י'ג - י'ט**)**

- 1) חסר או מקומו המסתומנים בקווים.
 - 2) מהו לדעך המכנה המשותף לכל המכנים האלה?
 - 3) האות 'ל' בסכין' בדרכ' אהדרת את סמי' בר' הענינים בטסוקים ו' - ז' ?
 - 4) בט' י"ג, ט"ו - ט"ז ?

בָּם, חֹזֶכֶת יְמִיחָה, אֵין אַלְפָה חֲדָשָׁה
לֹא, יֵצֵא בְּצָבָא...
וְלֹא עַבְרֵר עַלְיוֹן לְכָל דָּבָר
נָקֵץ יְחִיָּה לְבִתְרוֹ...

ג' סופת מ"ד ע"א: ח"ר: לא יצא באכבה – יכול בכבא הוא דלא יצא אבל יספיק מים ומזון ויתקין האלביס? ח"ל: "ולא יעכו עליו לכל דבר".
ח' סgan מרבכה או הבוגנה בית ולא חנכוו נטף קרם ולא חללו, ארם אשה ולא לקחו?
ח' עליון – לעליון Ai אתה מעבירין, אבל אתה מעביר על אחרים (=על כל זה האמורים בפרק ה', והלאה).

בש"ג ד"ה ולא יעבור עליו: דבר הצבא לכל דברו: שהוא צורך האבא לא לספק מים ומזון ולא לתחזק דרכים, אבל החוזרים מערובי המלחמה ע"פ כחן (**פרק כ'**) בגוץ בנה בית ולא טככו, או ארץ אשה ולא לקחח אספיקין מים ומזון ומחנקין את הדריכים.

יהית לבבון: אף בסביל ביתו, אם בנה ביתו וחככו, ואם נטע כרם וחללו, איןנו זאת מביאו בטביל צובכי המלחמה.

בגאכ"ע " לכל דבר: למ"ד "לכל דבר" נוסף, כמו (דברי חיים א' ג' ב') "וחסליטו לאבשלום".

... לא יכבר עליו לכל דבר; דבר זה ככלל דברי "סחורה צורף" הצבה לא לסוק מיט וכוכ'...
אבל החוויזים פעורבי הפלחה... (ע' לעיל דבריו רט"י עד הסוף). לשונו רט"י מדברי בוטחיןגו.

ואם כן – ייחיה "עליו" על הגבña החזcker, יאמר טליה עבורי חייט חזקה על הגבña "כל דבר". לא להיות פקוד על אנשי הגבña או מזביה אהם עם הארץ לכל הזריך לחם, בוגר סיפוק פיס', לא יסביר עליהט רך בטחנותו. והוא פירוט נכו.

רפקט'ם הלוות מלכים פרק ז' הלכיה ט' – י"ג – י"ז.
ט' : כל אלה שחוזרוין טפורהי ממלוחמה, כשלומוקין און דברי חכון,חוזרין ומספקין פיטס ומזון
לאתהיהם שבדרא ואתתולויין יון דנדראין.

וְאֵילוֹ סָאִין יוֹצָאֵין לַעֲרֻבִי מִלְחָמָה כֹּל פִּישָׁרֶת וְאֵין מַטְרִיחִין אָזְחָן לְסָום דָּבָר בְּעוֹלָתָם עַמּוֹד

ביה וחנוך דחנות ארכוס או פידם ומי מלח כדור איז יוגאין עד חום טנה. טנארכו נקי ייחת לבתו סנה אהוח זטסן או נאנו. און לוך". מני הקבלה למלו, סיחיה נקי טנה בון לבית טנה, בון לאחס טנארכו, בון לברס-טנארכו גאנמל טריין.

"א"ז כל התשגה-איין מספק מים ומזון, ומי מתקין עזר זעיר בחרומו, ולא נזחן לפניו חער נלע' יעבור עליי סומך דבר בעולם, יתבונן עליי, יתבונן עליי ישבור עליי כל דבר".

(כ"ג, עג' גס"ר)

בעובך ד"ה לאלו דברו: ... ואולם ייחן טהיריות "לכל דבר" הזה החקלאית, סלא: יעבור על הגבאי-החקלאי עניינו, לחסוך מים או מזון או לסתום את העיר מזון חקלאיב ... או ייחן המאגר חסר החקלאי (חוכמתו) עניינו "ולא יעבור עליו חקלאיב לטוס דבר", עניינו, סטמונת המלחמות העובר בעי' בחין היחסים לאלו מהו החקלאי לא יעבור עלייו, כי תוארו ייחן נקי מכל עול ומכל מס טנה אהה, ויספס אלוף'ך כדר'נו.

1) מי הוא גוסט חמסט ולא יעבור עליו לכל דבר לפי חכם, ולפי ריש"י הראב"ע וחרמבי"ס ואל"ס/ חחחים קלה "עליו"? ב' ב'?

2) לשם מה גוזר ראב"ע בפ' דברי הימים א' ב' ב'?

xx 3) מהו החמוץ בשרוטו של הר飮'=?

4) למה מתחמת הר飮' בחלכה ט' בדרכו על האזרויין פירושכי המלחמות' בלטונו רביהם ("ומטפkin מים ... ומטקנים ...") ואלו בחלכה י"א בדרכו על אלה סאי'ן יוצאי'ן לעורט' המלחמה כל עיקר דבר בלטונו יחיד ("איין מספק ... ולא מתקן")?

5) לשם מה מוסיף הבהיר את דבריו האחרונים ("ויספס אלוף'ך כדר'נו")
כלפי מה הוא אומר זהה?

ג. ח' נקי ייחח לביתו סנה אהה

... וטמא אה אטהו אסר לך.

העוקם דברך: ד"ה קמי ייחיה: פטור הו מעובודה אבל רשי' לאח.

" וטמא אה אטהו: איןנו מצוה עשה את אטהו כל הסנה חרטא'ג'ה, בז' איינו, ואפי'ו מדרבען, איןנו מחויב' בטמאו אלא טבאו אחר.

אבל חאתם דפירוס "ויטח אה אטהו". איינו מחויב' בטמאו אלא בסות' דיכלן הו לטעו בכיתו ולטמא אה אטהו, אע"ג סכל ישראל בגער המלחמות. וכי אמר': מפלן דהשירוטן בך הו, דלמא באמת בזות עשה וחבה הו? ח' לא קסיה, דטבואה דקרו מוכחה הב'י, מדלא הזיהיר תורה אלו עלי מלך או שד הגבאי ח' לא יעבור עלי' לכופחו, לצתה מביתו, מסמע, טאם רוחה בעצמו - מותר.

1) מי הוא הנושא סל "ולא יעבור עליו" לפי דעתו, עם איזה מין הפרוטיסטים?

2) כיצד מפרש בעל העוקם דבר אה ו'י' טל "ויספס אה אטהו"?

3) לידעתו החודוט בפסוקנו הויא שמוחן - במקרה זה - לסתמו אע"ג

"טבל ישראל בצער?"? חיבן מגינו במרקא אה בדברי חכמים (וברש"י). רמזים לכך סבור כל על הפרט לוחר על טמתו, בטהילן סרו'י בצער?

ד. וטמא אה אטהו אסר לך.

העוקם דבר ד"ה אסר לך: טעם הו טזיהיר הכתוב בז' מטום דחיא חרשה לו ועדין לא גסדרו בח'ים, ואם יסיח דעתו ממנה, יובל להיות סיוק החבל למטרו; אבל בלי כפיה רשי' לאצחח, וממילא לא יצא, אם לא יהיה ברור סיטוב לאטהו,

1) מה הפליהה בפסוק טענאה לנטוי?

2) למה לא אוצר בעל העוקם דבר טעם זה גם לגבי החוזר מטערכו?

ה. וטמא אה אטהו

חרבות יונחו: כדי ייחח בבייה שאה (סנה) תוע

ויחרי עם אchanich דנסיך

במה, סוטה חרגותן מ-הפשט?

השאלה הפסותזות X קסוט וחתפסות. xx קסוט ביזור, יפותר-כ"א לפי היבג'ו.

שאלת וכס חסובות יס' לשלוח לד"ר נחמן ליבוביין, קריית משה, ירושלים.